

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 189/24
10.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Марије Бошковић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., са пријављеним пребивалиштем у улици ... и боравиштем у ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Александар Веселиновић, адвокат из Панчева, ул. Војводе Живојина Мишића бр. 6, против туженог ББ из ..., ул. ..., кога заступа привремени старатељ, мајка ВВ из ..., ул...., чији је пуномоћник Олег Копривица, адвокат из Панчева, ул. Трг Слободе бр. 1, ради лишења родитељског права, одлучујући о жалбама тужиље и туженог изјављеним против пресуде Основног суда у Панчеву П2 762/19 од 18.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 10.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиље и туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П2 762/19 од 18.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке тужени је потпуно лишен родитељског права према малолетном детету ГГ. Ставом другим изреке је одређено да свака странка сноси своје трошкове.

Против одлуке о трошковима поступка жалбу је благовремено изјавила тужиља побијајући је у ставу другом изреке због погрешне примене материјалног права и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила. Тужени је благовремено изјавио жалбу против наведене пресуде побијајући је, како то произилази из навода жалбе, из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 и у вези члана 402 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 55/14, 78/18 и 18/20), које се примењују на основу члана 202 Породичног закона, Апелациони суд је оценио да су жалбе неосноване.

У првостепеном поступку није учињена ни једна од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју указује тужени у наводима жалбе, обзиром да побијана пресуда садржи јасно образложене разлоге о свим битним чињеницама од којих зависи испуњеност услова за потпуно лишење родитељског права из члана 81 Породичног закона, те се неосновано жалбом туженог указује на ову битну повреду.

У поступку пред првостепеним судом је утврђено да су парничне странке бивши супружници, да је њихов брак разведен пресудом Основног суда у Панчеву П2 417/2013 од 16.10.2013. године, да је заједничко малолетно дете ГГ рођен ...2012. године поверен мајци, овде тужиљи на самостално вршење родитељског права, а отац малолетног детета овде тужени је обавезан да на име свог дела доприноса за издржавање детета плаћа месечно новчани износ од 10.000,00 динара, уређен је начин одржавања личних односа између малолетног детета и оца, одређена је мера заштите од насиља у породици па је забрањено туженом приближавање тужиљи на удаљености мање од 20 метара, сем у случају предаје малолетног детета на контакте и забрањено је туженом да узнемирава чланове тужиљине породице. Тужиља и тужени су живели у брачној заједници у периоду од фебруара 2012. године до јуна 2013. године када је тужиља напустила кућу туженог и одселила се у кућу у ... где је живела са малолетним дететом до његовог поласка у први разред основне школе када се преселила и почела да живи у ... Тужиља са малолетним дететом станује у изнајмљеном стану у ... површине 57 м², запослена је у предузећу "... на пословима менаџера и њена месечна зарада износи око 80.000,00 динара, радно време јој је у трајању од око 6,5 сати у интервалу од 09 до 15 часова или од 15 до 21 часова, мајка јој помаже у одгоју и чувању малолетног детета. Малолетни ГГ похађа 5. разред основне школе у ..., одличан је ученик, бави се спортом, доброг је владања, а све трошкове у вези са издржавањем малолетног детета, школовања, одласка на екскурзије, прославе рођендана сноси тужиља самостално и уз помоћ свог брата који живи у ..., а у протекле две године на име доприноса за издржавање малолетног детета неколико уплата је извршено и од стране туженог. Тужени се налази на издржавању затворске казне, односно на спровођењу мере безбедности обавезног лечења наркомана, не виђа малолетног ГГ, повремено остварује контакте са малолетним дететом путем телефона, малолетно дете не остварује контакте са родитељима туженог, односно бабом и дедом по оцу, баба повремено контактира телефоном тужиљу ради упознавања са околностима које се односе на малолетног ГГ. Тужиља је као мајка процењена адекватна у својој улози, брижна је, посвећен родитељ, али поставља и адекватне границе детету, усмерава дете, примењује ауторитативни васпитни стил који подразумева посвећивање пажње и безусловне љубави у односу на дете као и адекватно вођство и границе. Испољава емоционалну стабилност без острашћености у односу на бившег партнера, упркос насиљу које је трпела, осећала се небезбедно док је тужени био на слободи, а одлагала је покретање поступка за лишавање родитељског права туженог у нади да ће се исти променити и свесна улоге и

значаја оба родитеља за развој детета.

У току првостепеног поступка одбијен је предлог за одређивање привремене мере тужиље да се обустави одржавање личних контаката између туженог и малолетног детета током трајања овог поступка и истим решењем је одређен начин одржавања личних контаката туженог са малолетним дететом у контролисаним условима у присуство радника ПУ Панчево.

Тужени се у периоду од 31.01.2020. године до 06.02.2020. године налазио на издржавању казне затвора по пресуди Основног суда у Панчеву К 9/18 од 09.02.2018. године којом му је због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ изречена новчана казна која је решењем Основног суда у Панчеву од 04.06.2019. године замењена у казну затвора у трајању од 150 дана. Тужени је платио новчану казну па је обустављено извршење казне затвора. Тужени је осуђиван због дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ и пресудом Првог основног суда у Београду од 23.03.2015. године којом му је изречена новчана казна. Тужени је осуђиван два пута због кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 1 КЗ и то пресудом Основног суда у Панчеву К 905/15 од 09.09.2015. године која је преиначена пресудом Вишег суда у Панчеву на казну затвора у трајању од 13 месеци условно на две године и пресудом Првог основног суда у Београду од 16.11.2016. године на казну затвора у просторијама у којима окривљени станује у трајању од 12 месеци. Пресудом Основног суда у Панчеву од 09.10.2018. године тужени је оглашен кривим што у временском периоду од децембра месеца 2015. године до 23.01.2018. године није поступио по пресуди Основног суда у Панчеву П2 417/13 од 16.10.2013. године која је правноснажна 31.01.2014. године односно није на име свог доприноса за издржавање малолетног сина законској заступници уплаћивао месечни износ од по 10.000,00 динара на начин како је то пресудом уређено, те је осуђен због кривичног дела недавање издржавања из члана 195 став 1 КЗ на казну затвора у трајању од два месеца. Решењем Основног суда у Панчеву НП 584/20 од 17.10.2020. године туженом је продужена хитна мера привремене забране контактирања и приласка жртви, малолетном детету сину ГГ и мајци детета АА за 30 дана, а у вези са догађајем од 15.10.2020. године када је интервенцију полиције затражила дежурна служба Центра за социјални рад Солидарност Панчево због испољене вербалне агресије према раднику центра, малолетном детету и мајци детета. Пресудом Вишег суда у Београду К бр. 431/21 од 31.01.2023. године тужени је оглашен кривим због извршења кривичног дела производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 4 године у коју казну се урачунава време проведено у притвору одређено решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду од 19.05.2021. године који му се рачуна од 17.05.2021. године када је ухапшен, па надаље, изречена му је мера безбедности обавезног лечења наркомана која ће се извршавати у Заводу за извршење казне или другој специјализованој установи и има трајати док постоји потреба за лечењем али не дуже од 3 године, са одређењем да време проведено у установи се урачунава у казну затвора. Истом пресудом туженом је изречена и мера безбедности одузимања предмета и то укупно 49,30 грама опојне дроге хероин као и једног мобилног телефона и имовинска корист примљена кривичним делом у износу од 8.400,00 динара. Тужени се од 13.07.2023. године налази у КПЗ Пожаревац одакле је отпуштен из специјалне затворске болнице у Београду.

Малолетни ГГ, приликом разговора у Центру за социјални рад, опуштено, отворено је говорио пред мајком о времену које проводи са оцем, признао да му се не иде код оца за викенд, али да га мајка убеђује да иде. Време које проводи са оцем најчешће проводи са прадедом и бабом, описао је ситуације када је отац одсутан цео дан напољу, са другарима или када спава, не прија му током боравка код оца начин на који разговара са мајком путем телефона јер тада виче, псује је, наводи да је курва, лоша мајка. Једном приликом када је био на викенду код оца описао је да је оца неколико пута видео да улази у ауто, узима неку цевчицу која личи на цигарету и да нешто увлачи у нос, жуто или бело. Малолетно дете је испричало дате догађаје мајци што је додатно узнемирило јер је сумњала да тужени користи недозвољене супстанце а посебно и зато што то чини и када је дете код њега.

Према налазу и мишљењу Центра за социјални рад “Солидарност” Панчево од 03.02.2020. године тај центар је све расположиве информације проследио полицији у циљу предузимања мера из домена њихове надлежности а узевши у обзир проблеме у породичном функционисању (породично насиље које се понављало, сумња да отац детета конзумира психоактивне супстанце, предложено је неуропсихијатријско вештачење) и процењено је да није у супротности са интересом малолетног детета да се одреди привремена мера којом ће бити обуствљен контакт између малолетног детета са туженим до окончања судског поступка.

Према налазу и мишљењу Центра за социјални рад “Солидарност” Панчево 13.05.2020. године констатовано је да је приликом спровођења привремене мере у смислу одржавања личних контаката између малолетног детета и оца тужени испољио непримерено и агресивно понашање на улазним вратима центра, да је интервенисало обезбеђење установе, да постоји висок ризик од ескалације партнерског насиља и да стручна служба Центра за социјални рад ни уз присуство полиције није у могућности да осигура безбедност малолетног детета и мајке приликом контакта, довођења и одвођења детета у центар те да је потребно извршити психијатријску експлоарацију оца или на основу постојећих релевантних података оца лишити родитељског права у потпуности те да се други начин заштите интереси малолетног детета и спречи даље угрожавање детета и мајке.

Према извештају Центра за социјални рад “Солидарност” Панчево од 04.09.2020. године констатовано је да је тужени и даље склон агресивном реаговању и испољавању беса када се друга лица не прилагођавају току догађаја који је њему најпожељнији, у присуству водитеља је поново испољио вербално, агресивно понашање према мајци детета, дато је мишљење да актуелно услед поновљеног агресивног понашања туженог у просторијама центра, оптерећивања малолетног детета непожељним садржајем није у интересу малолетног детета да изостаје са наставе и да је мишљење да треба да се привремено обуставе контакти малолетног детета са оцем а налазом и мишљењем центра од 13.10.2020. године поновљен је предлог са напоменом да код оца малолетног детета постоје фактори ризика који превазилазе стручне капацитете органа старатељства и захтевају психијатријско вештачење, да постоји сумња да отац у присуству детета конзумира психоактивне супстанце, да је због наведених околности дат предлог да се обуставе контакти малолетног детета са оцем док се не изврши психијатријско вештачење и при оваквом мишљењу орган старатељства остао је и у извештају од 15.10.2020. године.

Према налазу и мишљењу судског вештака неуропсихијатра од 16.12.2020. године капацитети туженог за остваривање родитељских права су редуковани али би било у интересу малолетног детета да се одржавају лични односи са оцем, предложено је да се контакт остварује сваког четвртка од 10 до 12 односно од 15 до 17 часова, да тест реалности оца није измењен и да је способан да схвати одговорност за реализацију контакта са сином на начин који суд коначно одреди, предложила је да мајка дете доводи у Центар за социјални рад у Панчеву где би отац дете узимао од службеног лица центра и враћао након одређене сатнице, да не предлаже да дете проводи викенде код оца у ... али да би могло део летњег распуста да проводи код баке по оцу или у кући баке те је предложено да се тужени јави психологу ради савладавања технике контроле беса.

Допуном налаза и мишљења вештака неуропсихијатра од 05.04.2022. године констатовано је да тужени као отац детета не располаже капацитетима за реуспостављање и одржавање личног односа са малолетним дететом који би био у складу са развојним потребама детета, да у моменту израде допуне налаза тужени као отац малолетног детета не располаже капацитетима да подстицајно утиче на васпитање, емоционално и социјално сазревање малолетног детета, у складу са важећим друштвеним и моралним нормама. Предложено је да се подвргне психолошком и психијатријском третману како би разрешио интрапсихичку напетост високог степена, импулсивну, емоционалну лабилност, раздражљивост а све у сврху јачања родитељских капацитета.

Из стања списка произилази да је тужени у току поступка саслушан у присуству судског вештака неуропсихијатра те да је приликом саслушања истог, судски вештак неуропсихијатар предложио процену процесне способности туженог. Након тога решењем Центра за социјални рад од 24.11.2022. године туженом ББ одређен је привремени старатељ за послове заштите права и интереса у овом поступку који је покренут ради лишења родитељског права и одређено да ће дужност привременог старатеља обављати мајка ВВ.

Даље, према утврђењу првостепеног суда код туженог је током боравка у Окружном затвору регистровано постојање душевног поремећаја и поремећаја понашања узрокованих употребом опијата – синдром зависности на дан 28.06.2021. године и 18.08.2021. године и утврђена неорганска несаница на дан 13.01.2021. године, поремећај афекта, мешовити анксиозно депресивни поремећај. Налазом и мишљењем вештака специјалне затворске болнице од 20.05.2022. године, за који су према стању списка, пумоћници парничних странака били сагласни да се користи у овом поступку, израђена је експертиза вештака о душевном здрављу, урачунљивости и процесној способности туженог па је утврђено да је ББ особа чија су примарне и интелектуалне способности у границама просека, са емоционално нестабилним поремећајем личности, гранични тип, који је актуелно у психотичној декомпензацији која у форензичко психијатријском смислу има карактеристике акутне и пролазне болести (акутни претежно психотични поремећај са суманитошћу), региструју се параноидно структурисане сумануте идеје односа, утицаја и прогањања које су интерпретативног и интуитивног механизма настанка, анксиозност психотичног квалитета, недостатак критичности као и изостанак тестирања реалности, односно код истог постоји

тумачење ситуација и понашања особа у околини на болестан начин. Током живота тужени је повремено конзумирао опојне дроге (марихуана, хероин, кокаин), није утврђена токсикоманска зависност од ових психоактивних супстанци већ се радило о њиховој злоупотреби односно о ситуационом коришћењу у циљу смањења интрапсихичке напетости. Утврђено је да се тужени налази актуелно у стању психотичке декомпензације која има квалитет акутне и пролазне душевне болести а која је наступила након извршења кривичног дела за које се терети и захтева психијатријски третман односно адекватно психијатријско лечење, које може довести до редуковања или потпуног повлачења психотичних симптома. Поред наведеног, констатовано је да је тужени актуелно у потпуности под упливом импулса из садржаја душевне болести, тако да није у могућности да адекватно расуђује и одлучује то јест прати ток судског поступка, да разуме које му се кривично дело ставља на терет, није у могућности да разуме процесне радње и изнесе своју одбрану, да актуелно није процесно способан.

Према налазу и мишљењу Центра за социјални рад “Солидарност” Панчево од 10.05.2023. године тужени је неразвијених и компромитованих родитељских капацитета, обзиром да је испољавао агресивно понашање и низак праг толеранције на фрустрацију чак и у присуству радника центра и представника полиције, те неспособност саморегулације емоција и пласирање малолетном детету непримерених садржаја, те и инструментализовање детета како би наудио мајци, да постоји основана сумња да тужени користи психоактивне супстанце, да је био изразито физички насилан и изражавао претње према мајци детета у присуству детета, да се даље налази у притвору. Формирано је мишљење да је актуелно у интересу детета да се отац у потпуности лиши родитељског права како би се заштитила права малолетног детета.

Према налазу и мишљењу Центра за социјални рад “Опово” од 13.06.2023. године дат је закључак да се у погледу лишења родитељског права туженог ради о комплексној проблематици са којом се породица суочава а која превазилази компетенције стручних радника центра и да је у интересу малолетног ГГ да суд донесе пресуду на основу мишљења вештака од 05.04.2022. године и да у интересу малолетног детета уколико суд лиши оца родитељског права да му се омогући редован контакт са сродницима – бабом и дедом по оцу и на тај начин обезбеди детету задовољење потреба за припадношћу у циљу његовог најбољег интереса за правилан раст и развој као и развој идентитета и поштовања права детета.

Првостепени суд је прихватио налаз и мишљења судског вештака неуропсихијатра од 16.12.2020. године и допунски налаз и мишљење од 05.04.2022. године те ценио налазе и мишљења Центра за социјални рад “Солидарност” Панчево а нарочито налаз и мишљење од 10.05.2023. године. Првостепени суд је такође ценио и налаз и мишљење вештака Специјалне затворске болнице од 20.05.2022. године, који налаз и мишљење је уз сагласност парничних странака користио у овом поступку.

Наведено чињенично стање утврђено је правилном применом одредбе члана 8 Закона о парничном поступку а наводима жалбе туженог није ваљано оспорено нити доведено у сумњу. Правилно је првостепени суд ценио све изведене доказе и правилно је одлучио када је одбио да се одреди ново неуропсихијатријско вештачење и да се саслуша водитељ случаја налазећи да је чињенично стање довољно расветљено за

доношење одлуке о постављеном тужбеном захтеву те је тиме правилно применио одредбу члана 8 ЗПП којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница.

С обзиром да из изведених доказа и утврђених чињеница у току поступка несумњиво произлази да је у најбољем интересу малолетног детета да се прекину контакти малолетног детета са оцем, а посебно имајући у виду да је тужени осуђиван за насиље у породици, да је том приликом малолетни ГГ био посредна жртва насиља од стране туженог над својом мајком као и да су контакти са туженим узнемирујући за малолетног ГГ, због претходног понашања туженог, правилна је оцена првостепеног суда да су испуњени услови за потпуно лишење родитељског права од стране туженог.

Код тако утврђеног чињеничног стања правилно је примењено материјално право садржано у одредби члана 81 Породичног закона, усвајањем тужбеног захтева и потпуним лишењем родитељског права туженог у односу на малолетно дете. При том првостепени суд за своју одлуку је дао јасне, потпуне и правилне разлоге које у свему прихвата и другостепени суд.

Према одредби члана 81 став 1 Породичног закона, родитељ који злоупотребљава права или грубо занемарује дужности из садржине родитељског права може бити потпуно лишен родитељског права. Ставом 2 наведеног члана прописано је да родитељ злоупотребљава права из садржине родитељског права: 1.ако физички, сексуално или емоционално злоставља дете; 2.ако израбљује дете силећи га на претерани рад или на рад који угрожава морал, здравље или образовање детета, односно на рад који је забрањен законом; 3.ако подстиче дете на вршење кривичних дела; 4.ако навикава дете на одавање рђавим склоностима; 5.ако на други начин злоупотребљава права из садржине родитељског права. Ставом 3 наведеног члана прописано је да родитељ грубо занемарује дужности из садржине родитељског права: 1.ако је напустио дете; 2.ако се уопште не стара о детету са којим живи; 3.ако избегава да издржава дете или да одржава личне односе са дететом са којим не живи, односно ако спречава одржавање личних односа детета и родитеља са којим дете не живи; 4.ако с намером и неоправдано избегава да створи услове за заједнички живот са дететом које се налази у установи социјалне заштите за смештај корисника; 5.ако на други начин грубо занемарије дужности из садржине родитељског права. Ставом 4 наведеног члана прописано је да судска одлука о потпуном лишењу родитељског права лишавала родитеља свих права из садржине родитељског права, осим дужности да издржава дете.

Родитељско право, сагласно члану 67 Породичног закона, изведено је из дужности родитеља и постоји само у мери која је потребна за заштиту личности, права и интереса детета. Његова садржина састоји се у праву и дужности родитеља да се стара о детету, што подразумева чување, подизање, васпитавање, образовање, заступање, издржавање, те управљање и располагање имовином детета. При томе родитељ има право и дужност да чува и подиже дете тако што ће се он лично старати о његовом животу и здрављу, водиће рачуна да детету обезбеди сигурност свакодневног живота али и емоционалну сигурност у коме дете неће бити узнемиравано свађом и

насиљем родитеља нити присуством физичком и вербалном насиљу над другим родитељем. Ако родитељ злоупотребљава права или грубо занемарује дужности, односно несавесно врши права или дужности из садржине родитељског права, може бити потпуно или делимично лишен родитељског права под условима предвиђеним чланом 81 односно чланом 82 Породичног закона. Одредбом члана 270 истог закона прописано је да пре него што донесе одлуку о заштити права детета или о вршењу односно лишењу родитељског права суд је дужан да затражи налаз и стручно мишљење од органа старатељства, породичног саветовалишта или друге установе специјализоване за посредовање у породичним односима. У члану 266 став 1 Породичног закона прописано је да у спору за заштиту права детета и у спору за вршење односно лишење родитељског права, суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета.

Најбољи интерес малолетног детета о коме мора да води рачуна свако у свим активностима које се тичу детета, сагласно члану 6 Породичног закона и 3 Конвенције о правима детета, захтева и да се родитељ који врши несавесно права и дужности из садржине родитељског права лиши потпуно или делимично родитељског права, ако би се на тај начин створили бољи услови за будући правилан психофизички развој малолетног детета.

Чланом 9 Конвенције о правима детета, тачка 1, прокламовано је да државе чланице обезбеђују да ниједано дете не буде одвојено од својих родитеља против њихове воље, осим када надлежни органи на основу судског увида одлуче, у складу са одговарајућим законом и процедурама, да је такво раздвајање неопходно и у најбољем интересу детета. Таква одлука може бити неопходна у одређеном случају, као на пример ако родитељи злостављају или занемарују дете или ако живе одвојено па се мора донети одлука о месту становања, а тачком 3 истог члана да државе чланице поштују право детета које је одвојено од једног или оба родитеља да одржава личне односе и непосредне контакте са оба родитеља на сталној основи, осим ако је то у супротности са најбољим интересима детета.

У конкретном случају код утврђеног да су родитељски капацитети туженог озбиљно компромитовани, да је дете психички дестабилисано контактирањем са оцем, а да је из разговора са малолетним дететом утврђено да су контакти са оцем за њега непријатни и аверзивни да не постоји капацитет за виђање са оцем ни у контролисаним условима, извесно је да одржавање личних односа неће дати прави резултат у овом случају. Зато посезање за тежом мером, као што је лишење родитељског права има своје оправдање јер посебна заштита малолетне деце подразумева обезбеђивање услова за правилан психофизички развој детета у здравој животној и породичној средини и предуслов је правилног одрастања. Најбољи интерес детета у конкретном случају, проверен је кроз мишљење стручног тима органа старатељства и одговарајућих стручњака – вештака, па стављањем у однос пропорционалности понашања туженог – оца и заштиту интереса малолетног детета, правилно је првостепени суд дао предност заштити интереса малолетног детета кроз правну последицу која се тиче лишења родитељског права.

Неосновани су жалбени наводи туженог да лош однос између парничних странака не може утицати на контакт туженог и малолетног детета с обзиром да се

туженом никада није ставило на терет кривично дело насиље у породици или било које од дела управљених против породице у односу на малолетног ГГ. Ово стога, што је понашање туженог и учињено насиље над тужиљом оставило последице и на малолетно дете као посредну жртву насиља те је реч о озбиљним разлозима злоупотребе из садржине родитељског права због чега постоји неопходност заштите малолетног детета од нових траума и неадекватног понашања оца које би штетило нормалном емоционалном односно целокупном развоју личности детета.

Неосновани су жалбени наводи туженог да суд пресуду заснива на основу налаза и мишљења центра за социјални рад који је достављен 2020.године, скоро пре четири године с обзиром да из стања у списима и утврђеног чињеничног стања у првостепеном поступку произлази да је достављено више налаза и мишљења центра за социјални рад у току 2020.године а затим и да 10.05.2023. и 13.06.2023. године, налаз и мишљење судског вештака неуропсихијатријске струке од 05.04.2022. као и налаз и мишљење судских вештака Специјалне затворске болнице од 20.05.2022. и на таквим налазима и мишљењима је правилно заснована одлука првостепеног суда.

Тужени има низ начина да отклони разлоге због којих је потпуно лишен родитељског права, то је првенствено сагледавање досадашњих поступања када је малолетни ГГ био посредна жртва насиља, као и приликом вршења родитељског права, као и сагледавање ситуације у којој се налази и одређивање приоритета и предузимање мера ради савладавања проблема, евентуална могућност сарадње са стручним тимом органа старатељства и неуропсихијатара, подвргавањем неуропсихијатријском третману ради савладавања технике контроле беса и импулса ради повећања својих редукованих капацитета за остваривање родитељског права и на тај начин створи животну и правну ситуацију у којој би му се родитељско право могло вратити применом одредбе члана 83 Породичног закона.

Како је првостепени суд, на правилно и потпуно утврђеног чињенично стање правилно применио материјално право поштујући своју обавезу прописану чланом 2, 5 и 6 став 1 Породичног закона и члана 3 и 9 Конвенције о правима детета, жалба туженог је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Апелациони суд је ценио и остале наводе жалбе туженог који нису од утицаја на закључак о правилности побијане пресуде имајући у виду све утврђене околности те их није посебно образлагао сагласно члану 396 став 1 и 2 ЗПП у вези члана 202 Породичног закона.

Супротно жалбеним наводима тужиље правилно је одлучио првостепени суд када је применом одредбе члана 207 Породичног закона одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка водећи рачуна о разлозима правичности и имајући у виду да је реч о спору у вези са породичним односима.

Са свега изложеног одлучено је као у изреци, на основу члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП у вези члана 202 Породичног закона.

Одлука као у ставу другом изреке ове пресуде донета је применом одредбе члана 165 у вези члана 153 ЗПП имајући у виду да тужиља подношењем жалбе није успела у

жалбеном поступку.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић